

הטחנה בפידורובקה

או. פרויסלר

לפני שנים רבות, בכפר פידורובקה הנידח
עמדה טחנה. חיו בה הטוחן מיכאל עם שני
שוליות, מאצי ושטפן. האיכרים מהכפרים
הסמוכים היו מביאים לטחנה תבואה על
חמורים, ולקחו משם קמח. ואם לא היו
לקוחות, הרי הטוחן עם השוליות התבטלו או
הלכו לאגם לדוג דגים.

ויום אחד מאצי הצליח יפה – הוא דג
זאב-מים גדול. "נבשל אותו לארוחת ערב"
חשב השוליה.
מאוחר בערב הדליקו השלושה אש במטבח,
שמו חמאה על מחבת והתחילו לטגן את הדג
היטב. ריח דג מטוגן התפשט בכפר.

"בתיאבון" אמר הטוחן מיכאל לעוזריו. אבל בדיוק אז השעון צלצל חצות ובחלון הופיעה דמות ירוקה ומוזרה עם ראש קרפדה רחב ועיניים גדולות. זו מפלץ הביצה, שיצאה מהבוץ כשהרגיש בריח הדג המטוגן.

"אולי תתנו לי חתיכה?" שאל המפלץ תוך מצמוץ שפתיים.

"אין מספיק בשבילך!" כעס הטוחן", לך מכאן! חזור לביצה. זה דג שלנו."

רק אמר זאת הטוחן כשהמפלץ קפץ דרך החלון למטבח, ניער מעצמו את הריר הדביק וקרא בכעס "שימו לב קמצנים! אראה לכם!"

וברגליו הקרומיות שלו התחיל להשמיד כל שרק עמד מול עיניו.

ראשית העיף לתקרה את המחבת, אחרי זה דליים, סירים, מטאטאים, סכינים, סמרטוטים. הכל התעופף באוויר.

**הטוחן והשוליות נפלו בבהלה לרצפה כדי לא
להיפגע בחפצים הזרוקים לאוויר. איזו
הפתעה!
וזה לא הכל. מאותו היום לא עבר לילה בלי
ביקור המפלץ בטחנה. ותמיד בחצות התחילו
רעשים וצעקות ומהומה במטבח.
אחרי כמה לילות סוערים נמאס לטוחן,
למאצי ולשטפן. מדי לילה היו עוצרים את
גלגל המים, סוגרים את הטחנה והולכים
לישון בכפר הסמוך.**

ערב אחד, לקראת סוף החורף הגיע לטחנה
מאלף עם דוב מרקד גדול.
"תן לנו ללון בטחנה, הטוחן" אמר האיש
"לילה חשוק, קר ולח, ואין לנו גג מעל
ראשינו."

**"צר לי לאכזב אתך, אישי הטוב" ענה הטוחן,
וסיפר לאורח את השתוללות המפלץ בלילה
בטחנה.**

**אך האיש לא נבהל. "אל תדאג" אמר "תן לנו
ללון כאן."**

**האורחים נכנסו לטחנה. האיש נשכב על
ספסל ליד התנור, הדוב נרדם לרגליו על
חבילת קש.**

**המפלץ לא נתן להמתין לבואו. בחצות בדיוק
נכנס דרך החלון למטבח והתחיל שוב לזרוק
סירים, מטאטאים, מחבטות.**

**המאלף והדוב לא הגיבו תחילה עד שמקל
כלשהו פגע באפו של הדוב. אז התרומם
הדוב לכל גובהו ונתן באוזנו של המפלץ
מכה, שהממה אותו לרגע.**

**בצעקה ויללה התחמק המפלץ מציפורניו
החדות של הדוב. מהר, מהר רץ חזרה
לביצה, המקום הטבעי שלו, שם היה מוגן
מכל סכנה.**

**בבוקר מיכאל עם השוליות באו לטחנה ושם
פגשו את המאלף, שבצחוק סיפר להם מה
קרה בלילה.**

לא פלא שהמפלץ בעל פרצוף קרפדה לא
הופיע יותר. הוא יזכור אותם הרבה זמן.
הטוחן והשוליות כיבדו את המאלף והדוב
בכל טוב, ואלה, שבעים ונינוחים יצאו לדרך.
לאן? מי יודע.

**ואמנם המפלץ לא ביקר יותר בטחנת הכפר
פידורובקה. הטוחן והשוליות יכלו לחזור
עכשיו בשלום ולישון שם בשקט.**

**הגיע אביב, העצים נעטפו בעלים חדשים,
הופיעו זרזירים ואחריהם גם סנוניות.
ערב אחד ישב מיכאל על חוף האגם ודג
דגים. ופתאום מאחורי ערבה בוכה הופיע
מפלץ הביצה.**

**"הי טוחן" אמר "החיה החומה עוד אתך?"
"בוודאי" ענה הטוחן בלי הסוס "ורק תדע,
היא המליטה שמונה גורים!"**

**"שמונה!" המפלץ מרט את שערותיו ביאוש
"תשעה נבלים עם ציפורניים חדות! הייתי
טיפש שבכלל התחלתי להתעסק אתכם,
הטוחן!"
ובמילים אלה נעלם המפלץ ולא הופיע יותר
באור העולם, או לפחות לא בטחנה של הכפר
פידורובקה.**